

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza sešus pamatus.

Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā neesot izvērtējusi pamata par to, ka Komisija neesot ievērojusi savu pienākumu uzsākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto oficiālo izmeklēšanas procedūru, daļu, kas attiecas uz norādi, kas izriet no saistībām, ko uzņēmušās Francijas iestādes, kas liecinot par Komisijas nopietnām grūtībām un pamatojoties uz kuru, Komisijai esot bijis jāuzsāk šāda oficiālā izmeklēšanas procedūra.

Otrkārt, tie pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, aprēķinot Komisijas veiktās iepriekšējās izmeklēšanas procedūras ilgumu. Pirmām kārtām, tie uzskata, ka Francijas paziņojums nav uzskatāms par pabeigtu noteiktajā termiņā un tādēļ neesot bijis jāņem vērā. Otrām kārtām, tie uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kvalificējot Komisijas lūgumu Francijas iestādēm iesniegt “iespējamus” apsvērumus kā papildu informācijas pieprasījumu Regulas (EK) Nr. 659/1999 ⁽¹⁾ izpratnē.

Treškārt, tie izvirza absolūtu pamatu par Vispārējās tiesas pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā neesot pēc savas ierosmes norādījusi, ka Komisija nevarēja strīdīgo atbalstu atzīt par saderīgu ar Līgumu, jo, piemērojot Regulas (EK) Nr. 659/1999 5. pantu, paziņojums par šo atbalstu esot bijis jāuzskata par atsauktu. Proti, tā kā Francijas iestādes nebija termiņā atbildējušas uz papildu informācijas pieprasījumiem, strīdīgais paziņojums esot bijis jāatsauc atbilstoši minētās regulas 5. panta 3. punktam. Līdz ar to Komisijas kompetencē neesot ietilpusi lēmuma pieņemšana par paziņoto pasākumu, kas Vispārējai tiesai pēc savas ierosmes esot bijis jānorāda pārsūdzētajā spriedumā.

Ceturtkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, izvērtējot tirgus nepilnību. Šī kļūda izrietot no fakta, ka Vispārējā tiesa esot piemērojusi universālā pakalpojuma testu, nevis tirgus nepilnības testu, kas izriet no *Olsen* judikatūras un atbilstoši kuram ir jāpārbauda, vai konkurenti sniedza analoģisku pakalpojumu, nevis universālu pakalpojumu.

Piektkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar Eiropas Savienības tiesību normu piemērošanu laikā, lai izvērtētu tirgus nepilnību. Kļūda tiesību piemērošanā esot pieļauta tādēļ, ka, pirmkārt, tirgus nepilnības tika izvērtētas, izmantojot tikai datus par 2004. un 2005. gadu, un, otrkārt, netika veikta tirgus prognozes analīze, lai pārbaudītu, vai nav konstatējama tirgus nepilnība visā pakalpojuma ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi piemērošanas laikā.

Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēji pārmet Vispārējai tiesai, ka tās pamatojums esot pretrunīgs.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2013. gada 16. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-373/10, T-374/10, T-382/10 un T-402/10 Villeroy & Boch AG u.c./Eiropas Komisija 2013. gada 29. novembrī iesniedza Villeroy & Boch AG

(Lieta C-625/13 P)

(2014/C 39/17)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Villeroy & Boch AG (pārstāvis — M. Klusmann, advokāts, S. Thomas)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

Uzturot pirmajā instancē izvirzītos prasījumus, apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz:

- atcelt Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2013. gada 16. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-373/10, T-374/10, T-382/10 un T-402/10 kopumā tiktāl, ciktāl ar to tika noraidīta prasība un ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- pakārtoti, daļēji atcelt atbildētājas 2010. gada 23. jūnija Lēmuma C(2010) 4185, galīgā redakcija, pārsūdzētā sprieduma redakcijā, 1. pantu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- pakārtoti, pienācīgi samazināt apstrīdētā atbildētājas 2010. gada 23. jūnija Lēmuma 2. pantā prasītājam uzlikto naudas sodu;
- turpmāk pakārtoti, nodot tiesību strīdu atpakaļ Vispārējai tiesai jauna nolēmuma pieņemšanai;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Apelācijas sūdzības pamati un galvenie argumenti

Ar apelācijas sūdzības 1.–6. pamatiem Vispārējai tiesai tiek pārmestas kļūdas tiesību piemērošanā, kas esot tikušas pieļautas saistībā ar pierādījumu novērtēšanu. Tā, Vispārējā tiesa pierādījumu, kas skar iespējamu Francijā notikušu pārkāpumu, šajā lietā esot uzskatījusi par pietiekamu, lai sodītu prasītāju, lai gan šis pats pierādījuma jautājums paralēlās tiesvedības⁽¹⁾ esot ticis novērtēts tieši pretēji. Ar to tiekot pārkāpts šaubu [interpretēšanas par labu] princips un spriešanas likumi, jo vienu un to pašu vērtējumu nedrīkstot veikt ar atšķirīgu iznākumu, kas apgrūtina prasītāju.

Ar 2. apelācijas sūdzības pamatu tiek pārmests, ka prasītājam kā santehnikas keramikas ražotājam Vispārējā tiesa esot piedēvējusi pārkāpumus, kurus personas, kas nav tās konkurentes (armatūras ražotāji), ir izdarījušas Itālijā, lai gan neesot bijis pat prasītājas dalības to, iespējams, konkurences tiesībām pretējās apvienību sanāksmēs. Vienlaikus attiecībā uz prasītājas konkurentēm Vispārējā tiesa paralēlos spriedumos⁽²⁾ un to pašu jautājumu esot nospriedusi, ka personas, kas nav konkurentes, konkurences tiesībām pretēju rīcību nav veikušas pat tad, ja tās ir bijušas klāt, armatūras ražotājiem izdarot iespējamus pārkāpumus. Arī šajā ziņā līdzās acīmredzami nevienlīdzīgai attieksmei, kas apgrūtina prasītāju, spriedumā esot pieļauts šaubu [interpretēšanas par labu] principa un spriešanas likumu pārkāpums. Tas tāpēc, ka, ja no Vispārējās tiesas viedokļa vienus un tos pašus lietas apstākļus var novērtēt divos atšķirīgos veidos, sankciju tiesībās drīkstot izmantot tikai sankciju adresātiem mazāk ierobežojošo alternatīvu, nevis, kā tas esot šajā lietā, neizdevīgāko variantu.

Ar 3. apelācijas sūdzības pamatu tiek pārmests konstatējoša lēmuma saistībā ar rīcības kopumu Nīderlandē, kas esot balstīts uz lietas apstākļiem, attiecībā uz kuriem esot iestājies noilgums, prettiesiskums, kā arī Vispārējās tiesas nolēmuma pamatojumā izdarīto konstatējumu trūkstoša atbilstība sprieduma rezolutīvajai daļai. Pēdējā minētā esot formulēta plašāk nekā Vispārējās tiesas lēmuma pamatojumā izdarītie faktiskie konstatējumi, kas esot būtisks sprieduma pamatojuma trūkums, kura rezolutīvā daļa šajā ziņā netiekot balstīta uz pamatojumu. Tas esot pretrunā LESD 101. pantam un Vispārējās tiesas Reglamenta 81. pantam.

Ar 4. apelācijas sūdzības pamatu attiecībā uz Beļģiju būtībā tiek pārmesta tādu nolēmumu pieņemšanai nozīmīgu faktu neievērošana, kurus pati Vispārējā tiesa esot izskatījusi tiesas sēdē.

Ar 5. apelācijas sūdzības pamatu tiek izteikti tiesiskie pārmetumi attiecībā uz konstatējumiem saistībā ar Vācijā izdarīto pārkāpumu. Tiek pārmesta prasītājas apsvērumu neievērošana vai attiecīgi sagrozīšana, kā arī dažādu konstatējumu attiecībā uz, iespējams, nepieļaujamu informācijas apmaiņu LESD 101. panta 1. punkta izpratnē tiesiskā nepamatotība.

6. apelācijas sūdzības pamats attiecas uz kļūdām tiesību piemērošanā saistībā ar Vispārējās tiesas vērtējumiem attiecībā uz Austriju.

Ar 7. apelācijas sūdzības pamatu tiek pārmesta citu tiesiski patstāvīgu uzņēmumu pārkāpumu atvasināta piedēvēšana prasītājam, kas esot vainas principa pārkāpums.

8. apelācijas sūdzības pamats ir vērst pret faktiski un tiesiski nesaistītas rīcības tiesisku apvienošanu, iegūstot, kā tiek apgalvots, vienotu, kompleksu un turpinātu pārkāpumu (*single, complex and continuous infringement* — SCCI); šai apvienošanai no prasītājas viedokļa tiesiski nebūtu jābūt veiktai jau kopumā izvērtētu rīcības veidu papildinošā rakstura neesamības dēļ. Šajā lietā piemērotajā veidā SCCI tiesiskā konstrukcija esot pretrunā taisnīgas tiesvedības principam.

9. apelācijas sūdzības pamats ir vērst pret to, ka neesot bijis tiesību noteikt solidāru atbildību par naudas soda samaksu koncerna ietvaros tiešas dalības rīcībā neesamības situācijā, kas esot tiesiskuma principa un personīgās atbildības principa pārkāpums.

Ar 10. apelācijas sūdzības pamatu prasītāja vērsas pret tiesiski kļūdainu Vispārējās tiesas “light review” [paviršu izskatīšanu], kas neesot pietiekami ņēmusi vērā savu pārbaudes uzdevumu un tādējādi esot pārkāpusi Kopienas tiesību tiesiskās aizsardzības garantiju.

Visbeidzot, ar 11. apelācijas sūdzības pamatu tiek pārmests, ka apstiprinātais naudas sods katrā ziņā esot nesamērīgs. Tas tāpēc, ka, ņemot vērā ar spriedumu jau atceltos un tiesisku pamatojuma kļūdu dēļ turpmāk vēl atceļamos apsūdzošos faktiskos konstatējumus, likumā paredzētā augstākā naudas soda 10 % apmērā no koncerna apgrozījuma nemainīgā uzlikšana, kuru esot izteikusi Vispārējā tiesa, esot nesamērīga un līdz ar to nepieļaujama. Ja pārkāpuma pamatojumam izmantotajiem faktiskiem konstatējumiem lielā mērā nav pamata, tad, ņemot vērā rodošos cēloņsakarības un pierādīšanas robus, kā arī neesošās [pārkāpuma] piedēvēšanas sakarības, varot pastāvēt nevis SCCI, kas ietver 6 valstis, 3 preču grupas un 10 gadus, bet, lielākais, atsevišķi vietējie pārkāpumi, kas nekādā ziņā nevarot būt šajā lietā noteikto sankciju līmeņa pamats. Šajā lietā izskatāmie apstākļi nekādā ziņā neesot smags vai pat iespējami smagākais pārkāpums, ko Vispārējā tiesa, būtiski pārprotot interpretējamās rīcības brīvības kritērijus, neesot ņēmusi vērā.

⁽¹⁾ Vispārējās tiesas 2013. gada 16. septembra spriedums apvienotajās lietās T-379/10 un T-381/10 *Keramag Keramische Werke AG* u.c. un *Sanitec Europe Oy*/Komisija, Krājumā vēl nav publicēts.

⁽²⁾ Vispārējās tiesas 2013. gada 16. septembra spriedums apvienotajās lietās T-379/10 un T-381/10 *Keramag Keramische Werke AG* u.c. un *Sanitec Europe Oy*/Komisija, Krājumā vēl nav publicēts, kā arī Vispārējās tiesas 2013. gada 16. septembra spriedums lietā T-380/10 *Wabco Europe* u.c./Komisija, Krājumā vēl nav publicēts.